

Det är inte helt ovanligt att vi som kallar oss Jesu vänner, ibland kivas med varandra och har det lite jobbigt med varandra. I dagens evangelium ser vi att Marta och Maria, dessa två heliga kvinnor som tillsammans med Lasarus hörde till Jesu allra närmaste vänner, hade en liten ordväxling och till och med drog in Jesus själv i sin lilla konflikt. Och kanske just det är lösningen, kära bröder och systrar, när vi har det lite jobbigt med varandra: att vi genast vänder oss till Jesus i bön och öppenhet för att han kan hjälpa oss? För det gör han alltid, när vi i tillit och förtröstan kommer till honom.

Maria och Marta brukar ses som modeller på olika sätt att leva i Kyrkan. Maria representerar det kontemplativa levnadssättet och Marta det mer apostoliska och utåtriktade arbetet i Herrens vingård. Det finns otaliga varianter på hur man kan leva som Jesu lärjungar. Det är en av vår heliga Moder Kyrkans största nådegåvor, att det genom tiderna har uppstått så många olika ordnar, kongregationer, andliga rörelser, som på ett eller annat sätt försöker gestalta Maria och Marta. Kombinationsmöjligheterna och de olika accenterna är nästan oändliga. Huvudsaken är att vi alla både som personer och som tillhöriga en gemenskap måste försöka kombinera det som Maria och Marta står för. *Ora et labora* – be och arbeta – har alltsedan den helige Benedikts dagar - setts som en sammanfattning av hur man skall leva i ett kloster eller i en kommunitet. Egentligen gäller det förstås varje kristen. Vårt liv är alltid ett liv i bön och arbete i Jesu närhet och efterföljelse. Sedan kan det vara mycket olika hur man rent konkret förverkligar detta program.

Idag tackar vi Gud speciellt för våra Serafimsystrar som under 50 år har levt sin kallelse ibland oss här i Sverige. De har genom ett liv i bön och arbete hjälpt många människor att se hur vi mitt i vårt vanliga liv och arbete kan förbli förenade med Jesus. Det är det underbara när vi börjar förstå att om vi verkligen är djupt förenade med Jesus kan bönen fortsätta som ett stilla flöde mitt under vårt arbete och allt annat vi företar oss. Det fördolda och stilla tjänande liv som Serafimsystrarna lever i Oscar I:s Minne, i Heliga Korsets församling i Eskilstuna och här i vår älskade Domkyrka är verkligen ett vittnesbörd om hur Marta och Maria kan gå samman i vårt liv. Vi behöver inte välja, både Marta och Maria behövs i Kyrkans liv, i världens liv och i vårt eget personliga liv. Vi tackar er, kära Serafimsystrar, för att ni på ert diskreta och ödmjuka sätt har hjälpt oss att förstå att vårt arbete av vilket slag det vara må kan berikas och befruktas av vår bönerelation med Jesus Kristus. Genom dopet är vi oupplösligt förenade med honom och utifrån den föreningen kan vi bli kvar i honom mitt under allt det som händer under dagen.

Vi vet att Serafimsystrarna lever i den helige Franciskus' anda och efterföljelse. Han som brukar kallas den serafiske ville medvetet leva som änglarna, de heliga Serafim, som ständigt står inför Guds ansikte i tillbedjan och lovsång. Det är det som är *unum necessarium*, den goda delen, det enda nödvändiga, som sedan bär frukt i en ständig efterföljelse och verksamhet i Jesus. ”Maria har valt ut det som är bäst och det skall inte tas ifrån henne”, säger Jesus själv. Och detta är också menat för Marta, om hon bara lyssnar noga på Jesu råd till henne: ”Marta, Marta, du gör dig bekymmer och oroar dig för så mycket, fast bara en sak behövs”. Jesus vill alltså hjälpa oss alla, vare sig vi mer är Marta- eller Maria-typer, att bli kvar i honom och alltid göra allt vad vi gör utifrån vår oupplösliga förening med honom.

När vi talar om denna Maria som var syster till Marta och Lasarus måste vi naturligtvis också tala om den andra Maria, Jesu egen mor, hon som mer än någon annan har förverkligat den fulla kristna kallelsen och efterföljt Jesus mer än någon annan. I henne går verkligen bön och arbete samman på ett fulländat sätt. Jungfru Maria kan hjälpa oss alla att komma Jesus så nära, att det av sig självt blir naturligt att be och arbeta i gemenskap med honom.

Serafimsystrarna ser framför allt på Maria som smärtornas Moder, hon som stod under korset för att trösta och styrka sin Son i hans fasansfulla dödskamp och samtidigt samverka med honom i hans frälsningsverk. I den lidande Gudsmodern ser vi en modell för hur vi också i vårt lidande och i våra prövningar kan förbli förenade med Jesus och bistå honom genom att offra våra lidanden för världens frälsning. I denna Domkyrka har vi en vacker bild av hur Jesus tagits ner från korset och läggs i sina heliga moders famn. Under medeltiden när Stockholm var en helig stad och pilgrimsplats vördades en nådebild med detta motiv, Helga Lösen, i det som nu är Gamla stan. Tyvärr förstördes den under reformationen, men bilden är inristad i det kristna folkets medvetande och hjärta och kan aldrig förstöras. Ni, kära Serafimsystrar, kan hjälpa oss att liksom Maria stå under Jesu kors, när lidandet drabbar oss och så göra något fruktbart av detta, av vilket slag det vara må och hur det nu kan yttra sig.

Som kristna är vi alltid riktade framåt, mot uppståndelsens nya liv, mot den eviga härligheten. De som liksom våra Serafimsystrar lever det gudsvigda livet – som just under detta år står så i centrum för hela Kyrkan – tar ut detta eviga liv i förskott. Ni gör det ju på ett helt speciellt sätt, eftersom ni vill vara som de heliga Serafim bland oss och påminna oss om vår eviga bestämmelse. Tack för att ni gör det så kärleksfullt och samtidigt så anspråkslöst och försynt.